

Nr 349

Av herr Eliasson i Stockholm, *angående ändrade bestämmelser om rätt för målsägande att närvara vid åklagarens sakframställning.*

Vid huvudförhandling i brottmål, vari målsäganden med anledning av åklagarens talan kommer att höras skall, såvitt omständigheter som föreskrives i 46 kap. 7 § undantagsvis icke påkallar annat, målsäganden övervara åklagarens sakframställning. Beträffande vittne är föreskrivet, att detta ej med mindre särskilda skäl är därtill må övervara förhandlingen i målet, innan förhöret med vittnet äger rum.

Samma bevissäkerhetsintresse, som föranlett bestämmelse om att vittne icke skall närvara vid åklagarens sakframställning, torde i princip tala för motsvarande regel beträffande målsägande, som skall höras med anledning av åklagarens talan. Härigenom förebygges att misstanke uppkommer, att målsägaren påverkas av åklagarens uppgifter under sakframställningen, vilket i synnerhet kan tänkas förekomma, då målsägandeförhör skall hållas med minderåriga. Undantag från en huvudregel om att målsägaren icke bör närvara under sakframställningen kan möjligen tänkas för fall, där målsägaren med hänsyn till skadeståndstalan begär att få närvara.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t föreslå sådan ändring i rättegångsbalken att målsägande, som skall höras med anledning av åklagarens talan i princip icke må närvara under åklagarens sakframställning.

Stockholm den 26 januari 1958

Lennart Eliasson